

Dar divin

Ștefan Doroftei Doimneanu

Se-ntoarnă toamna strămbă în clipa mea răzleată
Și-mi plumbuie întruna doar vers bacovian,
Sub gene de-tuneric o umbră vorbăreață
Îmi spune de Vivaldi, că doarme în pian.

Prin cameră se plimbă fantoma primăverii
În rochie de seară, stârnind furtuni în vis,
Pornesc la drum cu gândul prin lacrima durerii
Și-ajung din amintire direct în paradis.

Pianul se revoltă pe clape muribunde,
Tristețea-i friguroasă se sinucide-n nori,
În mine crește vara cu flăcări furibunde
Pictând noi răsărituri pe frunțile de zori.

Chopin și Bach așteaptă să-mi treacă nebunia
Nocturnele stau treze în pagini fără grai,
O harpă părăsită și-ascunde-n corzi mânia,
Eu zburd în libertate precum un tânăr crai.

Lumina din adâncu-mi, o pasăre măiastră
Ce îmi reflectă-n suflet surâs de dor senin,
Cu pasul orb și straniu, îmi intră pe fereastră
Purtându-te pe brațe, ca pe un dar divin.

03.01.2020